

4. dubna 2010

Ahoj Lenko a Alberto!

Dnes bych si dovilil připsat něco k vaší hře. Název vašeho představení mi zůstal utajen. Panáček s modrým kloboučkem – ona věčná otázka „Třetího“. Poznání o lidech „jací jsou“ se vždy týká morální a psychické povahy osob a toho, jak se tato povaha vymezuje v rámci společnosti. Každý tak vytváříme podobu života, která se nám „echem“ vždy vrací. Význam pomahačství, ale není vždy tak jednoznačný. V lidských dějinách se nám stále vrací mnoho zasetého! I v sebelepší vůli k pomáhání se dá zabloudit. Dar života je vážně velmi křehký a dá se lehce minout. I když si umíme představit nějaký – jak bychom si občas rádi myslili- šťastnější svět. Ve kterém blbost ustoupí té blažené radosti. Realita našeho žití tuto představu vyloučí. Království vážně není z tohoto světa. Neštěstí ostatně zaskočí vždy jen toho, který se dá oklamat štěstím. On žádný reálný lov není ukončen tak, jak dopadl ve vašem představení, lov „labutí“. Zbrojovky plní plán na sto procent. Blažená radost byla ve vašem stanu. Nějaký kopanec se tam ale také našel. Závěrem bych chtěl poděkovat. Mnohá představení jsou hrána o člověku, zde však šlo o něco více: šlo o člověka. A tak Lenko, Alberto a ... děkuji.

Vážený a milí!

8.dubna 2010

Dnes mi dovolte zahájit psaní slokou jisté starší písně: „Ten, který zná pravdu, řek: co mají lesky korálů netouží po lustrech z křišťálů.“ Když něco „opravdu chybí“, nestává se to tak přítomným? Touha - vlastnění sem ale nepatří. „Ten třetí“, který rozhazoval „ty věci“.... obracel mnohé vzhůru nohama... V životě často chybí. Někdy je potřeba s tím nahromaděným a přikovaným v našich touhách a přáních trochu zatrást. A tak „Panáček“ byl odleskem toho, který – svého času – přišel mezi směnárny. Byli jsme tam všichni – s tím vším....ale jaksi „neúplní“. Panáček chtěl nabídnout cosi „předcházejícího“. Mnozí ale dali přednost minulosti a ponechali si jen to, s čím přišli. Ale i to je život. Svého času se přece také mnozí věnovali „pátrání“ po tehdy rozsypaných mincích. A tak jediné, co dokázali, bylo napravit jejich zakutálení. Ale i tomu se dá říkat výkon. Všechny ale nevedla lačnost. Mnoho z nich se pídilo z důvodu jiného. Ta marnost. To, od čeho se rozběhli za hledáním mincí, si chtěli za „posbírání“ mince nakoupit (tenkrát ještě čas karet paltebních nenastal).... Čechovova paní N.N. si položila otázku: „A co bude dál?“ Odpověď od svého žití dostala jedinou: „Potom už nebylo nic.“ Lepší důkaz konce neznám. Vše marnost? Ale kdež! Konec je limitován následováním. My jsme ale dostali možnost konec nepředcházet! Panáček problém moudrosti a bláznovství vyřešil. Jak? Prostě: žádný nikdy nebyl. A tak blázna beru všemi deseti, hlupství pak ponechám těm, kteří s tím mají problém.

Ahoj a dík,

Jaroslav Votoček

Autor je zahrádník.